

« Το βασιλόπουλο και
ο σκύλος του,
ο Κανέλος,
σε περιπέτειες! »

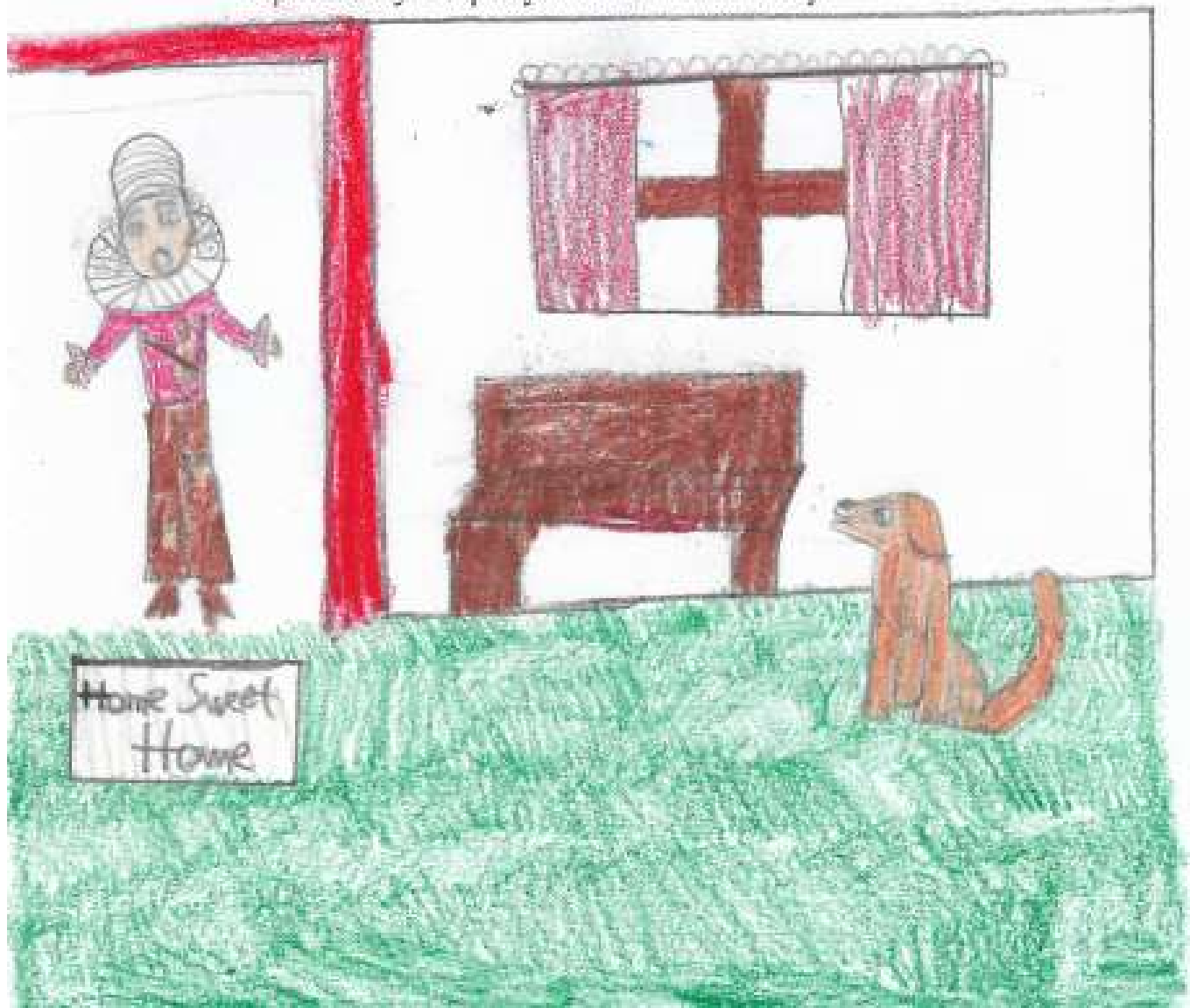
Δημοτικό Σχολείο Αιαντείου

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα βασιλόπουλο , ο Άρτσιμπαλντ, που είχε μεγάλη φαντασία και του άρεσαν τα ταξίδια . Μαζί του ζούσε κι ένας σκύλος , ο Κανέλος.

Μια μέρα ο Κανέλος αποφάσισε πως είχε κουραστεί να τον φωνάζουν μόνο με το μικρό του όνομα. Στάθηκε στη μέση της αυλής, πήρε βαθιά ανάσα και φώναξε:

«Πώς! Επίθετα δεν έχω; Κανέλος Γουαβγογιόης, ο Ταραχοποιός, του γένους των Κοπρίτων. Οικία κάδου 13.»

Το βασιλόπουλο γέλασε, αλλά εκείνος ήταν περήφανος. Ο Κανέλος είχε μεγάλη φαντασία και πάντα ονειρευόταν περιπέτειες. Ταίριαζαν πολύ οι δυο τους.

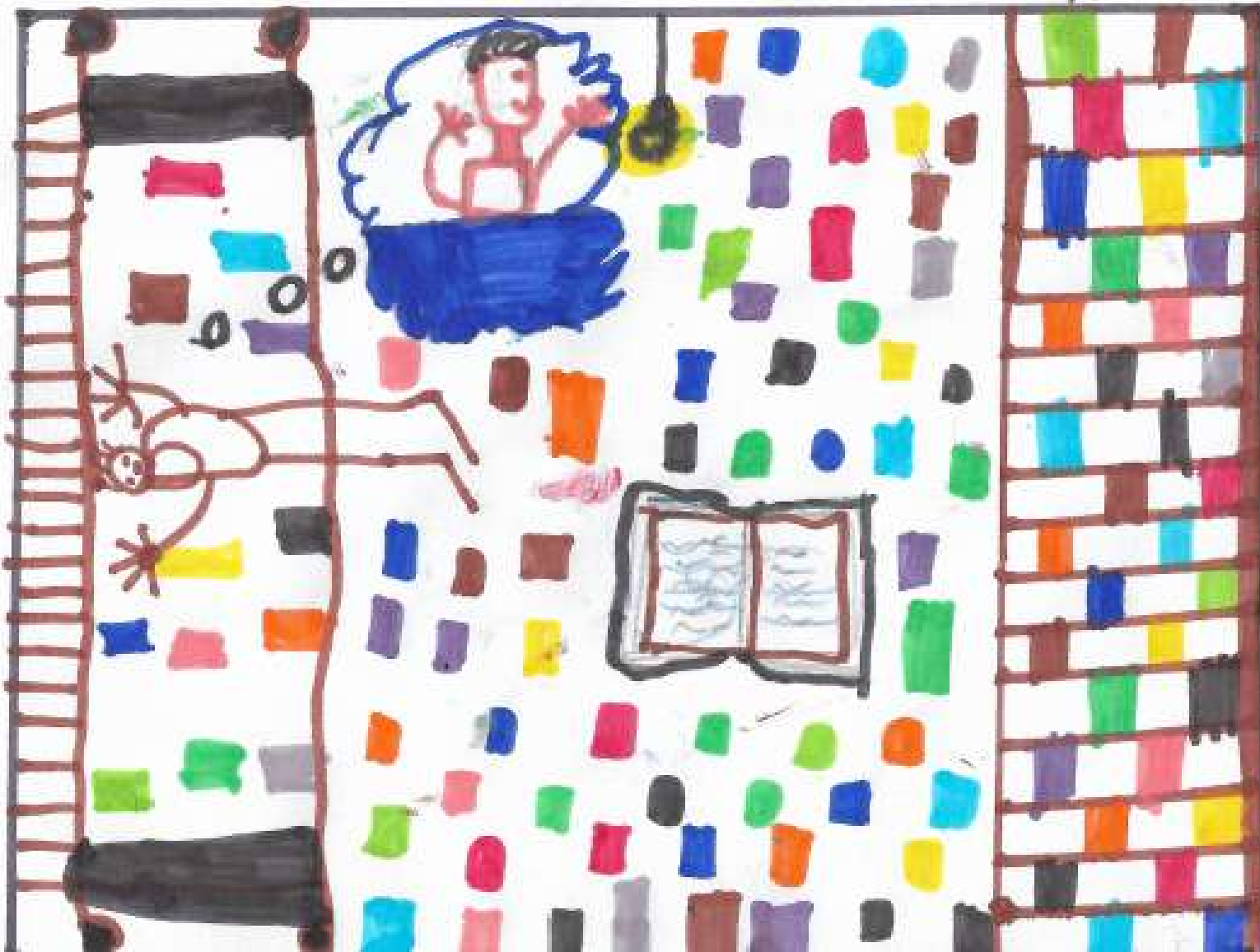

Ένα βράδυ, ο Άρτσιμπαλντ, καθώς διάβαζε παλιά βιβλία στο δωμάτιο του αδελφού του, μουρμούρισε:

«Νομίζω πως ήρθε η ώρα να ταξιδέψουμε! Του μπαμπά, του καρφώθηκε πως η μοίρα έχει αποφασίσει να γίνει πρωταθλητής στην κολύμβηση και γι' αυτό με βάζει να πηγαίνω στην πισίνα κάθε καλοκαίρι. Εγώ όμως πιστεύω πως η μοίρα μου είναι άλλού».

«Ευτυχώς που θα φύγουμε, γιατί το δωμάτιο του αδελφού σου είναι αγούρι (όπως λέει συνέχεια η μαμά), στάβλος δηλαδή και κάπως έτσι μυρίζει κιόλας», του απάντησε ο Κανέλος.

Λουκάς

Ανάμεσα στα βιβλία βρήκε ένα παράξενο σημείωμα. Έγραφε:

«Το σπαθί υπάρχει. Κελαηδίσματα των πουλιών

θα σας οδηγήσουν στο πράσινο βιβλίο.

Να έχετε αυτό για οδηγό.»

Δίπλα στο σημείωμα υπήρχε ένας παλιός φάκελος. Μέσα του υπήρχε μια πρόσκληση:

«Ο διευθυντής της Όπερας του Παρισιού προσκαλεί την Άγκαθα, τον Άρτσιμπαλντ, τον Μαξ Κρίστι και τους γονείς τους, να του κάνουν την τιμή να έρθουν στη δεξίωση που θα γίνει στις 19 Ιουνίου 1900, στο εστιατόριο Λε Μπρεμκαμ, στον Πόργο των 300 μέτρων.»

Ο Κανέλος απόρησε. Τι σχέση είχαν όλα αυτά;

Την ίδια στιγμή βρήκε και ένα κιτρινωμένο γράμμα:

«Καλή μου κυρία δεν θέλω να με νομίζετε αγάριστη αλλά δεν είχα άλλη επιλογή. Έπρεπε να σώσω το παιδί μου.

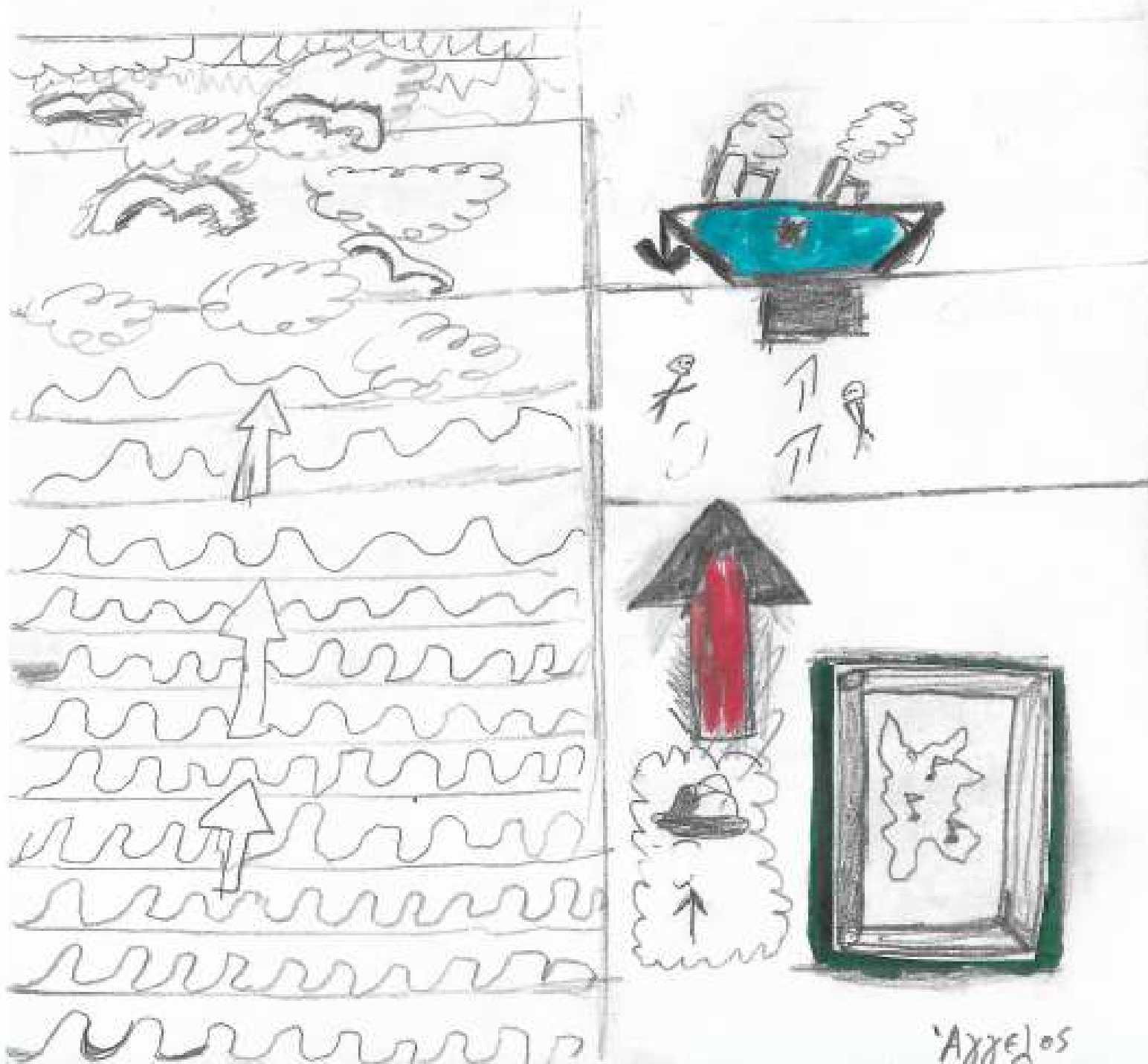
Άκουσα όλη τη συζήτηση με τον κύριο και κατάλαβα πως δεν υπάρχει άλλη λύση. Προσευχηθείτε στον Θεό για μένα.»

Ελίζα.

Η υπόθεση γινόταν όλο και πιο μυστηριώδης. Το βασιλόπουλο κρατώντας την πρόσκληση ,σηκώθηκε και έμεινε σκεφτικό. Ξαφνικά ακούστηκαν κελαηδίσματα έξω από το παράθυρο.

Τότε πηδώντας έξω και οι δύο, ακολούθησαν τα πουλιά ώσπου έφτασαν στην ακτή. Εκεί είδαν το πράσινο βιβλίο με έναν χάρτη που επάνω του ήταν ζωγραφισμένο ένα νησί. Δεν το σκέφτηκαν και πολύ! Μπήκαν στο πλοίο που έφευγε, έτοιμοι για νέες περιπέτειες!

«Καιέλο, θα πάμε στην πιο απομακρυσμένη γωνιά του γαλάζιου
ωκεανού, Εκεί, μέσα από μυστικά ρηχά νερά, κρυμμένο σε μια
μαγεμένη ομίχλη, βρίσκεται το πιο εκπληκτικό μέρος στη Γη.
Κάθε σπιθαμή του ξεχειλίζει από μαγεία - από τις λαμπρές,
χιονισμένες βουνοκορφές μέχρι τα υπέροχα λουλουδιασμένα
δάση. Είναι το νησί των Μονόκερων. Θα βρούμε το σπαθί και θα
σώσουμε την Ελίσα.»

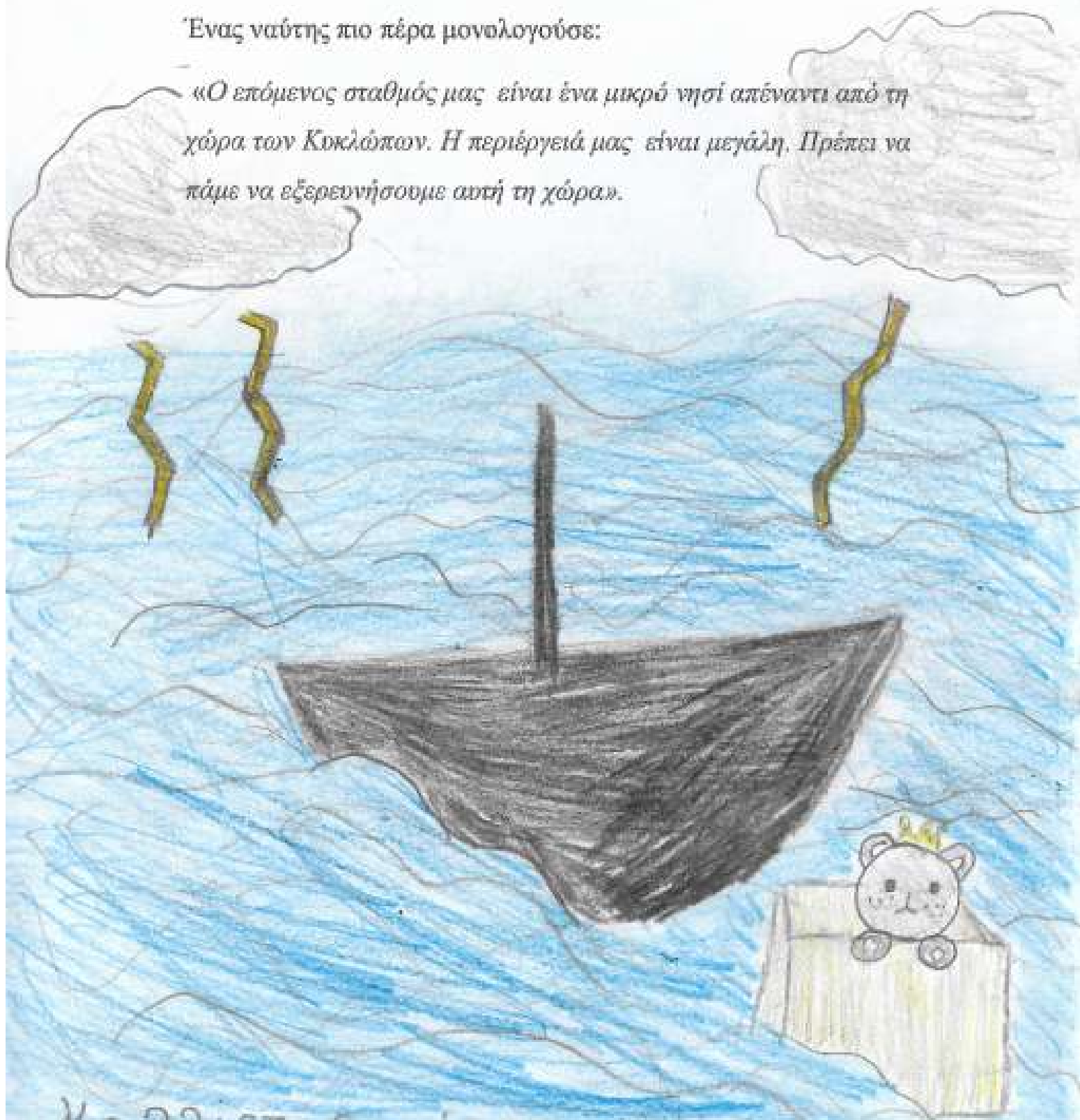

Ειρήνη

Μετά από μερικές μέρες στη θάλασσα ξέσπασε μία μεγάλη καταιγίδα. Καθώς τα κύματα αναποδογύριζαν τα πάντα βρήκαν ένα κουτί που έκρυβε μέσα του ένα τρομαγμένο αρκουδάκι.

Ένας ναύτης πιο πέρα μονολογούσε:

«Ο επόμενος σταθμός μας είναι ένα μικρό νησί απέναντι από τη χώρα των Κοκλώπων. Η περιέργειά μας είναι μεγάλη. Πρέπει να πάμε να εξερευνήσουμε αυτή τη χώρα».

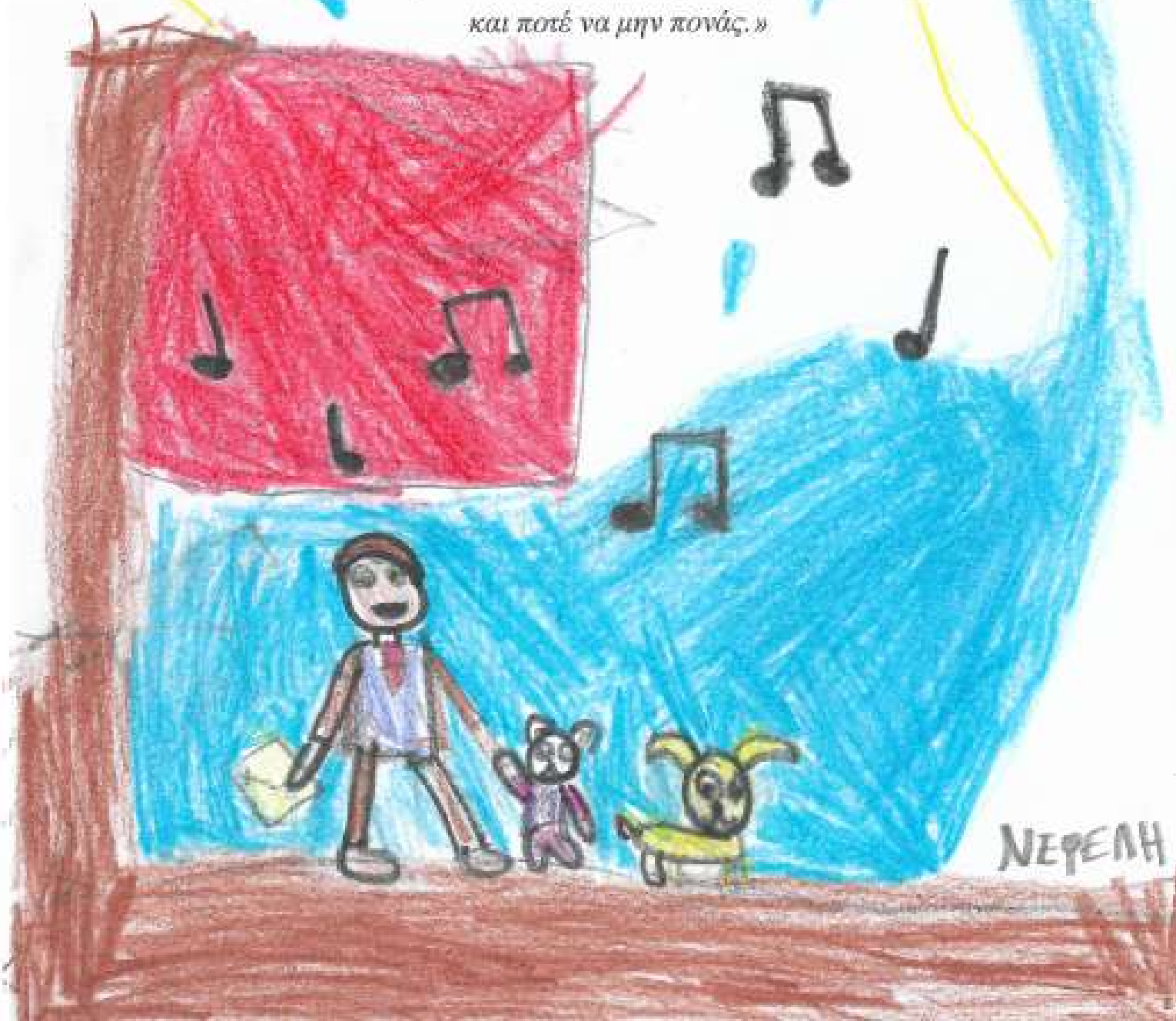

Για να ξεχάσουν τον φόβο τους από την κακοκαιρία άρχισαν να τραγουδούν :

*«Τα χειρότερα έχουν περάσει,
η θύελλα όπου να 'ναι θα κοπύσει.*

*Αρκουδάκι μας μικρό
θα μας έχεις πάντα στο πλευρό.*

*Όλα θα τα αντιμετωπίσουμε,
τα προβλήματα μαζί θα λύσουμε,
για να παίζεις όλη μέρα, να γελάς
και ποτέ να μην πονάς.»*

ΝΕΦΕΛΗ

Λίγο αργότερα, το πλοίο ναυάγησε σε ένα μαγικό νησί. Βρήκαν το θάρρος και βγήκαν στην ακτή παρέα με το αρκουδάκι.

Προχωρώντας στο μαγεμένο νησί, αντίκρισαν έναν παράδεισο.

«Τον λατρεύω» είπε το αρκουδάκι. «Δεν είναι διόλου αδειανός. Είναι γεμάτος φυτά και γλυκές μυρωδιές. Θα είναι πανέμορφος την άνοιξη και το καλοκαίρι, όταν θα ανθίζουν οι σκίνοι. Εδώ θα μείνω.»

-Γεια σας, φίλοι μου! Σας ευχαριστώ πολύ!

Το βασιλόπουλο με τον Κανέλο προχώρησαν στο εσωτερικό του νησιού. Βρήκαν το σπαθί και με τη βοήθεια της Γνώσης, ελευθέρωσαν τη μικρή Ελίζα με το μωρό της .

Όλα πήγαν τέλεια! Μόνο ο Κανέλος γκρίνιαζε από την πείνα...

Το βασιλάπουλο όμως με χαρά άρχισε να λέει:

«Το δάσος με το κунήγι του, ο κάμπος με τα χόρτα και το ποτάμι με τα ψάρια του θα μας τρέφουν».

-Αχ Γνώση! Ποτέ δεν θα σου ξεπληρώσω όλο το καλό που μου έκανες με τις συμβουλές που μου έδωσες κάθε φορά που σε αντάμωνα.

Τελικά έφτασαν στον πύργο που έδειχνε το πράσινο βιβλίο.

Μέσα υπήρχε μια επιγραφή που έγραφε:

«Είναι αλήθεια πως όταν κάτι μεγαλώνει πολύ πολύ σιγά είναι σχεδόν αδύνατο να καταλάβει κάποιος τη διαφορά.»

Το βασιλόπουλο κατάλαβε ότι μιλούσε για τη δύναμη της αγάπης, τη φιλία και το θάρρος. Αυτά μεγαλώνουν αργά και δεν τα προσέχεις. Τότε θυμήθηκε την φίλη του, την Άγκαθα.

Εκεί τους υποδέχτηκε ο ίδιος ο διευθυντής της Όπερας. Τους οδήγησε σε μία αίθουσα μεγάλη και τους έδωσε ένα μικρό κουτί. Κανείς δεν γνώριζε το μυστικό του. «Θέλω να το ανοίξετε, είναι της γυναίκας μου», είπε. Ο Κανέλος με μια κοφτερή δαγκωνιά κατάφερε να το ανοίξει αμέσως.

«Κανείς δεν έμαθε ποτέ για το κουτάκι, εκτός απ' αυτούς...»

Μετά τους κάλεσε στο βραδινό δείπνο. Εκεί συνάντησαν την Αγκαθα και τον Μαξ που τους αναζητούσαν.

ΛΟΡΕΛΙΝΗΣ

Το ίδιο βράδυ, ύστερα από όλες τις περιπέτειες, επέστρεψαν
στο σπίτι. Το βασιλόπουλο είδε τον αδερφό του και χάρηκε
πολύ!

*«Τα αδέλφια φιλήθηκαν και πήγε ο καθένας στο δωμάτιό του.
Κοιμήθηκαν αμέσως και στη γλώσσα του ύπνου ξέχασαν για λίγες
ώρες τις δυσκολίες και τις πίκρες της ζωής.»*

Ο Κανέλος αποκοιμήθηκε χαμογελώντας, γιατί είχε καταλάβει πως οι μεγαλύτεροι θησαυροί δεν ήταν τα σπαθιά ή τα μυστικά βιβλία, αλλά οι φίλοι, η οικογένεια και οι άνθρωποι που ταξιδεύουν μαζί σου στις περιπέτειες της ζωής.

